

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 576/2014

26.06.2014. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Предрага Глигоријевића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.М., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Д.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 1339/12 од 11.12.2012. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 805/13 од 21.03.2014. године, у седници већа одржаној 26.06.2014. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 1339/12 од 11.12.2012. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 805/13 од 21.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 1339/12 од 11.12.2012. године, између осталих, окривљени З.М. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара, коју је дужан платити у року од 30 дана, по правноснажности пресуде, а у противном суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци, а трошкови кривичног поступка, у овом делу, пали су на терет окривљеног З.М., а о истима ће суд одлучити посебним решењем, док је оштећени Г.Ј. ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 805/13 од 21.03.2014. године одбијене су, као неосноване, жалбе Основног јавног тужиоца у Врању и жалба окривљеног З.М. и потврђена пресуда Основног суда у Врању К 1339/12 од 11.12.2012. године.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног, адвокат Д.П., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона на штету

окривљеног из члана 4. став 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да побијане правноснажне пресуде преиначи тако што ће одбити оптужбу против окривљеног З.М., због извршеног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72 од 28.09.2011. године) нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Неосновани су наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног З.М. којима се, без изричитог означавања једне од повреда из члана 485. став 4. ЗКП, правноснажне пресуде суштински побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а у вези члана 4. став 1. ЗКП-а.

Наиме, из списка предмета произлази да је окривљени З.М. правноснажно оглашен одговорним решењем Општинског органа за прекршаје у Сурдулици Уп. 295/2009 од 23.04.2009. године, због прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру везано за догађај који се одиграо 26.10.2008. године у Б.П. у насељу П., јер је у дворишту Г.Ј. истог опсовао, а „... након тога З. прилази Г., где истог хвата за врат, а након тога десном руком удара Г. у пределу левог образа.“

Правноснажном пресудом Основног суда у Врању К 1339/12 од 11.12.2012. године окривљени З.М. оглашен је кривим, због извршеног кривичног дела лака телесна повреда везано за исти догађај који се одиграо 26.10.2008. године, у Б.П., у насељу П., јер је у дворишту оштећеног Г.Ј. истог „ударио ногом, на којој је носио ципеле у пределу леве потколенице, те је циглом и каменом гађао оштећеног Г.Ј. и два пута га погодио у пределу леђа и слабинског дела, наневши му на тај начин, средством подобним да тело тешко повреди и здравље наруши, лаку телесну повреду у виду нагњечења са крвним подливом у пределу десне подколенице, у слабинском седалном делу и десном слабинском пределу.“. Дакле, према напред наведеном, иако је у оба поступка реч о истом окривљеном лицу З.М., о животном догађају који се одиграо у истом просторном и временском оквиру, чињенични опис прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру битно је различит од чињеничног описа кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ. Опис прекршаја не садржи све чињенице и радње окривљеног З.М. у вези са наношењем лаких телесних повреда оштећеном Г.Ј. Наведене предузете радње ударања оштећеног Г.Ј. ногом на којој је носио ципеле у пределу леве потколенице те циглом и каменом у пределу леђа и слабинског дела не представљају законска обележја прекршаја, већ их Кривични

законик квалификује као кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ извршено од стране окривљеног З.М. у односу на оштећеног Г.Ј.

Имајући у виду природу радњи окривљеног З.М., а затим и тежину последица његових радњи у односу на оштећеног Г.Ј., које нису биле обухваћене прекршајним поступком, по оцени Врховног касационог суда, не може се рећи да се опис прекршаја, у односу на који је прекршајни поступак вођен против окривљеног З.М. правноснажно окончан решењем Општинског органа за прекршаје у Сурдулици Уп. 295/2009 од 23.04.2009. године, односи на потпуно исти догађај и потпуно исте чињенице и радње окривљеног, а с`тим у вези и настале последице у виду наношења лаке телесне повреде оштећеном Г.Ј., што представља обележја кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, које је било предмет оптужбе у предметном кривичном поступку у односу на окривљеног З.М. С`тога се, по налажењу Врховног касационог суда, неосновано у захтеву браниоца окривљеног З.М. правноснажне пресуде побијају због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а у вези члана 4. став 1. ЗКП-а, јер се у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари и није било основа за доношење пресуде којом се одбија оптужба по том основу.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.